

Eten of gegeten worden

St. Vincent Stories, aflevering 3

Door Christian Deterink

Toen ze ontwaakte, dacht ze heel even dat alles nog steeds was zoals altijd. Dat ze heerlijk in haar eigen bed lag, terwijl haar moeder in de keuken al met het ontbijt bezig was, en haar vader en haar broer Eytan al de koeien molken. Héél even meende ze al de geur te kunnen ruiken van versgebakken brood en een paar kielbasa-worstjes.

Heel even maar, want toen drong de waarheid al tot haar door. Ze lag helemaal niet in haar eigen bed, maar in dat van haar ouders! Tot haar afschuw was ze zelfs helemaal naakt onder de dikke dekens. En dat was nog helemaal niet het ergste; want de wetenschap dat haar ouders zelf nooit meer dit bed zouden beslapen, drong opeens ook heel helder binnen. De beelden van hoe ze waren dood geschoten, stonden opeens weer heel scherp op haar netvlies. Ze probeerde de herinneringen te verdringen van hoe ze op een rij tegen de muur van de koeienstal waren gezet, met naast hun ook nog haar broer Eytan en hun oude knecht Simon.

Haar vader was nog op zijn knieën gevallen, smekend om hen te sparen. Zijn vrouw was geboren in Rusland had hij geroepen, en ze hadden de communistische revolutie altijd gesteund. Hij en zijn familie zouden toch zeker wel worden gespaard? De Polen waren toch een broedervolk? Waren ze immers niet allemaal kameraden? Cassandra had het in de voorgaande weken, toen veel van hun burens wèl voor het aanstormende Russische leger waren gevlucht, maar al te vaak moeten aanhoren. Maar de smeekbedes hadden op de Russische soldaten weinig indruk gemaakt. Een stuk of vijf soldaten, allen gekleed in de vuile, stinkende en ruw geweven uniforms van het Rode Leger, hadden aangelegd met hun geweer en zonder talmen geschoten.

Kassandra probeerde niet te denken aan de verbijsterde blik in de ogen van haar broer. Of aan hoe het schort van haar moeder bloedrood kleurde voor ze daar haar handen op legde; alsof ze alleen maar een buikpijntje had. Of aan het fonteintje bloed

dat opspoot uit het achterhoofd van haar vader. In een glimp had ze nog het donkere gat precies midden tussen zijn ogen gezien, voor hij voorover in de modder smakte; als een achteloos neergegooide zak aardappelen.

Er klonk opeens een geluid in het huis en Cassandra begreep dat er iemand door de woonkeuken liep. Er klonken nu ook gedempte stemmen. In het besef dat de Russische soldaten nog steeds niet weg waren, kromp ze ineen, alsof ze een balletje was en wenste ze hevig dat er ergens anders was. Alweer voelde ze die verlamme angste die ze ook gisteren gevoeld had. Vlak voor die mannen het onnoemelijke gedaan had.

Opeens begon Cassandra te huilen; heel ingehouden en stil. Ze kon de herinnering aan wat haar was overkomen, nadat haar hele gezin voor haar ogen was vermoord, niet langer verdringen. Hoe ze haar jurk van haar lijf rukten; haar meesleurden naar de ouderlijke slaapkamer en daar ruw op bed gooiden. En alles daarna... Het dierlijke gegrom, de walgelijke lijfgeuren, het vreselijke geweld, de helse pijn. Maar wat Cassandra vooral herinnerde was hoe volstrekt weerloos ze was geweest. En hoe ze alleen nog maar de dood had gewenst. Dat intern volledig desolate gevoel benam haar ook nu nog de adem...

Er klonk nóg een geluid, nu van veel meer dichtbij. De deur. Als een veer gespannen draaide Cassandra zich om en zag tot haar afgrijzen hoe een Russische soldaat naar binnen kwam, op kousenvoeten en met slechts een vlekkerig hemd aan. Hij had troebele drank-ogen en brede wellustige lippen. Zijn huid was heel donker en zijn haar heel zwart en Cassandra viel in dat haar vader hem zonder twijfel neerbuigend een 'zwarte' zou hebben genoemd; ongetwijfeld een uit de kluiten getrokken halve wilde uit de Kaukasus.

"Aha, onze wilde veldlelie is alweer wakker? Wat denk je, schoonheid? Ben je al weer toe aan een tweede ronde?" Heel obsceen greep de soldaat zijn kruis vast, "Ik wel in ieder geval!" Hij gespte haastig zijn riem los en trok ruw de deken weg. Toen hij zag dat ze naakt was grijnsde hij wellustig, "Ha, jij bent al helemaal klaar voor wat plezier!"

Kassandra gilte van afschuw en bewoog zich zo ver genoeg van hem weg. Ze drukte haar rug tegen de ruwe muur en probeerde zichzelf zo goed en kwaad te bedekken met het eind van het laken. Nóg een keer die kwelling doorstaan was ondenkbaar en opeens voelde ze woede in zichzelf opwellen, enorm veel woede. Hoe kon de wereld zo wreed zijn, dat haar dit moest overkomen? Dit kon gewoon niet waar zijn!

De soldaat sprong op het bed en trok haar aan haar pols naar zich toe. Cassandra krijste in angst, tot de soldaat met een smoezelige hand op haar mond dat smoorde; "Kom, mijn kameraden hoeven toch niet te horen dat wij wat plezier maken?" De man hijgde, en niet alleen omdat hij zich op hetzelfde moment moeizaam bevrijdde uit zijn lange onderbroek.

“Nee, ik wil dit niet!” Dat was wat Cassandra wilde schreeuwen en opeens moest ze denken aan hoe vijf jaar geleden, toen ze nog niet eens tien was, hun jonge paard Maja een been had gebroken. Cassandra was dol geweest op Maja en haar van jongs af aan verzorgd. En alhoewel haar vader dat allemaal natuurlijk had geweten, had hij toch het oude jachtgeweer uit huis gehaald.

“We moeten haar uit haar lijden verlossen, lieve Kes, het kan niet anders”, had hij gezegd. Natuurlijk had ze hem gesmeekt Maja te sparen. Ze was gaan schreeuwen en haar vader had haar in bedwang moeten houden, terwijl Simon het wapen had overgenomen en geladen. En toen die het wapen op haar arme paard had gericht, was ze uit alle macht gaan spartelen en krijsen. Haar vader had haar nog steviger vast gegrepen en zijn eeltige werkhand op haar mond gedrukt.

Precies zoals nu alweer een hand op haar mond werd gedrukt.

En toen was er iets gebeurd dat Cassandra nog steeds niet goed snapte. Het was alsof ze door haar enorme woede opeens een nieuwe laag in zichzelf had aangeboord. Opeens de wereld om haar heen beter zag, scherper. En zo had ze ook haar vader gezien, die had gedacht: *‘arme schat’*. En ze had die goeie ouwe Simon gezien, nee: ècht gezien; die al wilde schieten en dacht: *‘wat een ramp, maar laten we er zo maar snel mogelijk mee afwerken!’*

“Nee, stop”, had Cassandra tegen hem geroepen, maar dan niet door haar stem te gebruiken, want vaders hand was nog steeds op haar mond gedrukt, maar door... haar hoofd te gebruiken, “Je moet stoppen!”

En als in een wonder had Simon zijn geweer laten zakken, met een verwarde blik in de ogen. “Je moet weggaan; ga weg!”, had Cassandra geroepen. En opnieuw had hij gedaan wat ze hem had opgedragen; plompverloren was hij weg gelopen, de stal in...

Natuurlijk had dit allemaal niet voorkomen dat Maja was afgemaakt. Haar oudere broer, vijf jaar ouder, had haar mee getrokken naar binnen en terwijl ze innig werd vastgehouden door haar moeder, had het gedempte schot van buiten geklonken. Cassandra was in huilen uitgebarsten en naar haar slaapkamer gevlucht, waar ze zichzelf twee dagen had opgesloten. En ze hadden nooit meer gepraat over de dood van Maja, noch over het vreemde gedrag van Simon.

En toch moest Cassandra juist op dit moment denken aan die gebeurtenis uit haar jeugd en herinnerde ze zich ook weer die intense woede... en wat het nog meer in haar opgeroepen had. Ze worstelde machteloos in de houdgreep van de Russische soldaat en zag tot haar afgrijzen dat hij zich eindelijk uit zijn onderbroek gewerkt had en dat zijn afzichtelijke orgaan tussen zijn benen zich had opgericht. En opnieuw kwam haar woede tot een kookpunt: “Nee, stop! Je moet stoppen!”

Opeens werd de beklemming minder en Cassandra wist zich eruit te bevrijden. Ze

keek om en zag hoe de Rus haar verbaasd aan keek; “Ik... ik...”

“Je moet stoppen! Ga weg!” En net als toen schreeuwde Cassandra deze woorden niet, maar... dacht ze deze alleen maar. Het effect was er echter niet minder om. De man trok haastig zijn onderbroek en broek omhoog en werkte zich moeizaam van het bed. Daar bleef hij alweer besluiteloos, verward staan.

“Wég!” riep Cassandra, nu wel hardop. En de soldaat draaide zich op zijn schreden om alsof hij een bevel van een meerdere had gekregen, en verliet de kamer. De deur deed hij zachtjes achter zich dicht.

Kassandra staaarde hem verbijsterd na en ze voelde nu pas hoe hard haar hart klopte in haar keel. Ze begreep nog steeds niet goed wat er was gebeurd, maar ze klampte zich vast aan het gevoel dat ze misschien tóch niet helemaal weerloos was. Dat er misschien toch nog iets was om voor te leven...

Ze begon zich net iets rustiger te voelen, toen de deur alweer lomp werd open gegooid en er een andere soldaat verscheen, eentje met fel blond, bijna wit haar. Ze herkende de wrede grijns op zijn gezicht; hij was zéker één van de mannen geweest die haar gisteren had verkracht.

“Kom op, Zaza”, riep hij naar achteren, “Wees eens niet zo bedeesd, man!”

Met zichtbare tegenstander liep de ‘zwarte’ weer de kamer binnen, ogenschijnlijk in tweestrijd over wat hij moest doen.

Kassandra werkte zich overeind en trok het laken op tot haar nek. Opnieuw werd ze bevangen door angst, maar die was niet zo hevig als eerder. Want nu besepte ze dat ze zelf ook enige macht had. Ze nam de ‘zwarte’ op en zag hem, nee: zag hem nu echt. Hij heette Zaza Makasjvili wist ze opeens. Hij kwam uit een klein Georgisch bergdorpje en had priester willen worden. Maar dat deed allemaal helemaal niet ter zake, in tegenstelling tot wat ze hem opdroeg.

De Russische soldaat met het blonde haar had inmiddels zijn uniformjasje uitgegooid en liet zijn broek zakken. Nog zo’n wanstaltig smerige lange onderbroek, constateerde Cassandra en de woede laaide opnieuw in haar op. Nogmaals gaf een opdracht.

“Zo, popje, nu gaan we even plezier maken”, grijnsde de blonde Rus en hij wilde net op het bed stappen, toen Makasjvili diens arm vastpakte. De soldaat draaide zich naar hem toe, en dat werd hem noodlottig. Makasjvili ramde zijn mes in diens onbeschermd buikstreek. De blonde soldaat kromp ineem en keek Makasjvili met uitpuilende ogen aan.

Kassandra bekeek het allemaal met afschuw, maar ook met fascinatie en opwinding. “Doe hem pijn”, zond ze. Meteen deed Makasjvili een stap dichterbij en draaide zijn mes rond. Het bloed begon nu echt uit de wond te gutsen. De blonde Rus bracht een vreemd geluid uit, alsof hij moest kosten. Toen zakte hij door zijn benen en Makasjvili trok zijn mes weg liet hem plompverloren achterwaarts op de vloer vallen, dat alles met een uitdrukkingloos gezicht.

Kassandra merkte nu pas dat ze hijgde en probeerde haar ademhaling tot rust te brengen. Ze besepte opeens dat ze tot gisteren nooit iemand zien sterven. Maar dat leek opeens wel een ander leven te zijn geweest; het leven waarin ze een gevoelig en verlegen meisje was geweest. “Ze is veel te lief voor deze wereld”, had ze haar vader wel eens horen zeggen, als ze hun varken verzorgde, haar slaapkamer versierd had met bloemetjes, of als ze -adolescent of niet- weer eens bij moeder op schoot gekropen was.

En nu? Kassandra voelde zich opeens iemand anders; alsof ze een heel ander leven was binnen gestapt. Een harder en grimmiger leven, eentje waarin haar familie voor haar ogen was vermoord en er onnoemelijke dingen gedaan waren met haar zelf. Maar ook zij zelf was veranderd, o ja! Kassandra besepte dat afgrijzen niet de belangrijkste emotie was geweest die ze had gevoeld toen Makasjvili zijn kompaan had vermoord, nee: ze had ervan genóten hem te zien lijden; dat walgelijke beest dat haar gisteravond had onteerd. Ze had het fijn gevonden!

Ze schudde haar hoofd, alsof ze al die gedachten wilde verjagen. Er was actie nodig! Ze keek omhoog naar de Georgiër, die nog steeds doelloos aan het voeteneinde van het bed stond. “Bewaak de deur”, droeg ze hem op. Terwijl hij naar de deur liep, gleed zij uit bed, nog steeds naakt. Opeens vielen haar alle schrammen en beurse plekken op haar lijf op; smeren opgedroogd bloed zelfs. Heel even voelde ze zich weer week worden, en wilde ze alleen nog maar zichzelf oprollen tot een balletje en huilen. Maar ze vermande zich en opende de kledingkast van haar ouders.

Ze koos voor moeders mooiste jurk en een paar stevige winterlaarzen. Daarna stapte ze omzichtig over het lijk van de soldaat om haar jurk niet te besmeuren in de snel grote wordende plas bloed en liep naar de andere hoek van de kamer, waar ze zich waste met het weinig water dat nog in de kruik zat en haar haren kamde. Vrij onnodige bezigheden, besepte ze, maar ze voelde zich er wel beter door. En ze besepte terdege dat ze elk voordeeltje nodig had, wilde ze hier levend uitkomen; in de boerderij verbleven nog ruwweg tien Russische soldaten, die niet zouden aarzelen haar te vermoorden als ze door kregen wat ze gedaan had. Als ze al zo vriendelijk waren haar niet eerst nog gruwelijk te laten lijden.

Maar dat zou ze niet laten gebeuren, besloot ze. Ze ademde diep in knikte naar Makasjvili en zond hem: “Ga me voor”. Hij knipperde met zijn ogen, opende de deur en stapte naar buiten. Kassandra volgde hem op de voet.

Ze bevonden zich vrijwel meteen in de keuken, de centrale ruimte van de kleine familieboerderij. Twee Russen zaten aan de ruwhouten tafel gulzig te eten en ze keken tegelijkertijd op, eerst naar hun kompaan en toen naar haar.

“Hé, Zaza, heb je het prinsesje mooi aangekleed?”

”Ja. Waar is dat nou goed voor?”

Kassandra kon zich niet meer precies herinneren of deze mannen haar ook verkracht hadden. Maar het maakte ook niet uit. Ze had het wapen al op het aanrecht

zien liggen. Makasjvili liep er naar toe, pakte het heel terloops op en kwam weer naast haar staan, als een trouwe lakei. Cassandra merkte dat hij hevig trilde, alsof iets in hem zich verzette tegen wat zou komen.

“Wat doe jij nou?”, vroeg één van de soldaten nog. Maar toen begon de Georgiër al te schieten. De kogels sloegen beide mannen van hun stoelen en Cassandra genoot van hun blikken van afschuw in hun laatste seconden. Hun verdiende loon! Ze stapte snel naderbij en bekeek tevreden het lijk van de eerste soldaat op de ruwe houten vloer. De andere leefde echter nog; hij lag op zijn rug adem te happen als een vis op land en zijn wijdopen gesperde ogen sprongen bijna uit hun kassen. Het was ook zo’n ‘zwarte’ en ze zond een opdracht aan Makasjvili hem af te maken. Maar die trilde nu nog heviger, alsof hij werd verscheurd door tegenstrijdige krachten. “Doe het!”, zond Cassandra nog feller. En de Georgiër schoot hem dood, maar toen Cassandra hem beter bekeek zag ze dat zijn verwrongen gezicht nu was betraand. Misschien was de man een vriend van hem geweest...?

Een hoge kreet van afschuw bracht haar weer bij zinnen. Een jonge soldaat was opeens verschenen vanuit de kelder. Hij liet krachteloos de opgetaste voorraden uit zijn armen vallen toen hij zag wat voor een moordpartij er was aangericht. Cassandra wist heel zeker dat deze jongen, duidelijk veel jonger dan de andere mannen, gisteren niet had deelgenomen aan de groepsverkrachting, maar toch aarzelde ze niet. Ze gebaarde naar Makasjvili en die legde aan. Er gebeurde niets. Het magazijn was leeg, besepte Cassandra. Ze zag hoe de jongen intussen uiterst zenuwachtig en onhandig probeerde zijn pistool uit het holster te krijgen. Snel zond ze een opdracht en de Georgiër stapte naar voren en gaf de jongen een enorme beuk. Die viel achterwaarts de kelder in.

Kassandra overwoog om Makashvili achter hem aan te sturen, maar opeens vielen haar geluiden op van buiten: geschreeuw, motorgeluid, geroepen bevelen. Ze besepte dat ze nog allerm minst veilig was. Ze droeg daarom de Georgiër om de kelderdeur te vergrendelen. Die jonge soldaat zou later wel aan de beurt komen.

Makashvili had inmiddels ook al een ander wapen gevonden en meldde zich weer bij haar als een trouwe soldaat. Cassandra wierp een blik naar buiten; “Maak ze af, allemaal!”

De Georgiër knikte en Cassandra merkte tot haar tevredenheid dat hij minder trilde. Ze keek toe hoe Makasjvili de keukendeur opendeed en naar buiten ging. Ze volgde hem en bleef op de drempel staan.

Haar ogen moesten even wennen aan het grijze daglicht, maar ze zag al snel hoe er juist twee soldaten uit een legertruck stapten. Ze riepen vragen naar Makasjvili.

“Antwoord ze”, zond Cassandra en de Georgiër begon te ratelen over dat zich binnen een tragedie had voorgedaan. De twee soldaten liepen wantrouwend naderbij en stelden nieuwe vragen terug.

“Nu!” Cassandra had het nog niet verzonden, of Makasjvili hief zijn wapen en

vuurde een salvo op beide mannen af. Hun lijven dansten als slecht bestuurde marionettenpoppen toen de kogels binnendrongen en ze werden achterwaarts in de vuile sneeuw geworpen, die al snel bloedrood kleurde. Cassandra merkte hoe haar mond zich had gevormd in een grijns; ze besepte dat ze hiervan genoot!

Maar toen werd ze opeens door iemand ruw van achteren vastgepakt, “Hier jij! Wat is dit voor waanzin? Heb jij Zaza soms betoverd, jij Poolse heks?”, klonk diens grauwendende stem. De loop van een pistool drukte in haar rug. Ze hadden iemand in de boerderij over het hoofd gezien, bedacht Cassandra zich paniekerig. Ze probeerde te gillen om hulp, maar een hand drukte haar mond dicht.

Alwéér zo’n smerige hand! Cassandra voelde opnieuw die enorme woede opwellen en een moment later al zag ze haar belager heel scherp. Hij heette Ignatij Petrov, was 33 jaar oud, kwam uit Sint Petersburg en had voor de oorlog aan boksen gedaan, maar dat waren allemaal onbelangrijke details. Enkele flarden van hoe hij haar gisteravond had verkracht, schokten haar echter des te meer; vooral toen ze vanuit zijn ogen zag hoe doods en leeg haar eigen blik was. “Laat me los!”, beval ze heftig.

Ze viel bijna voorover, zo snel voldeed hij aan haar bevel. Cassandra schatte razendsnel de ontstane situatie in. Makasjvili stond besluiteloos naar haar toe gekeerd. Verderop zag ze hoe drie, vier soldaten stelling genomen hadden achter de legertruck en de paardenkar, zich gereed makend voor een vuurgevecht. Ze nam een snel besluit en Petrov richtte zijn pistool en schoot Makasjvili plompverloren dood. Diens verbouwereerde blik bleef op Cassandra gericht, tot hij voorover viel in de sneeuw, al dood voor zijn hoofd de grond raakte.

“Zorg dat ze anderen zich veilig wanen”, droeg Cassandra op. Ze liet zich door hem opnieuw beetpakken. Petrov tilde haar zelfs op toen hij met haar een paar stappen voorwaarts deed. Het viel haar nu pas op hoe groot deze man was. Hij had een al even grote rode puntbaard en een walgelijk sterke lichaamsgeur. Petrov begon luid te vertellen over dat zij Zaza had behekst, maar dat de situatie nu onder controle was. Eén van de soldaten, aan het uniform te zien de officier, vroeg wat er gebeurd was en Petrov bracht snel verslag uit. De officier sprong woedend op en vloekte hardgrondig: “Meer dan duizend kilometer hebben we door de ellendige modder op de vluchtende nazi’s gejaagd, zonder iemand van ons te verliezen! En dan laten we een Poolse heksje twee soldaten van de Pskov Otdelenie vermoorden?” Briesend stampte hij naderbij en de andere soldaten volgden snel.

“De dood zou veel te genadig zijn voor dit secreteet”, snauwde de officier terwijl hij naderbij liep en met een vinger naar haar priemde, “Oh nee, we zijn nog niet klaar met haar! Ze zal boeten voor wat ze gedaan heeft!”

Kassandra besloot dat het zo genoeg was en gaf de order. Petrov liet meteen haar los en duwde haar met zijn ene arm van zich weg, terwijl hij met de andere het automatische wapen pakte dat al die tijd op zijn rug moest hebben gehangen. Het

gebeurde zo snel dat de naderende soldaten nauwelijks tijd hadden om te reageren. Drie van de vier werden neergemaaid door de kogels, terwijl de vierde kans zag achter de waterput die midden op het erf stond te duiken. Petrov liet geen tijd verloren gaan en rende snel naderbij.

Kassandra zag echter dat de officier, die vol was geraakt, óók nog probeerde overeind begon te krabbelen. Ze bedacht zich geen moment. Ze stapte snel op de officier af en schopte een pistool uit zijn krachteloze hand. Het lijf van de officier was één bloedende bende, maar toch probeerde hij toch weer om zich omhoog te werken. Kassandra pakte snel het pistool van de grond en richtte het op zijn hoofd. Zijn mond vormde zich in een volmaakte 'o' en Kassandra merkte aan zichzelf dat ze genoot van het moment, voor ze afdruckte en een definitief einde maakte aan diens leven. Ook deze officier had haar niet verkracht, dat wist ze vrij zeker. Maar toch was het een heel fijn gevoel om hem te vermoorden, om die mácht over iemand anders te hebben!

Hoe had hun oude knecht Simon dat altijd gezegd? *'To jest bezpardonowa walka'*, ze hoorde het hem zo weer zeggen. Het is eten of gegeten worden, zoiets. Het naïeve lieve meisje dat ze tot voor kort was geweest, had nooit begrepen wat het betekende. Maar nu, in haar nieuwe leven, begreep ze het opeens heel goed!

Ze keek op en zag hoe Petrov verderop in een vuurgevecht verzeild was geraakt met de soldaat die zich had verscholen achter de put. Petrov was geraakt in zijn been en had zich op zijn beurt verscholen achter de perenboom, die volgens haar vader al meer dan een eeuw oud was en in die tijd vier verschillende regimes had meegemaakt; ze hoorde het hem nog zo zeggen. Ze schudde de herinnering van zich af en zond een opdracht aan Petrov; dit alles had wat haar betreft lang genoeg geduurd.

Opnieuw deed Petrov meteen wat ze hem vroeg. Brullend richtte hij zich op en rende zo snel als hij kon met zijn gewonde been richting de waterput. De soldaat kreeg nog de kans om een paar keer te vuren en één kogel raakte Petrov in zijn romp. Niet onoverkomelijk, meende Kassandra; als de man nog maar een paar minuten mee ging, moest dat genoeg zijn. Ze sloop ineem gebukt naderbij en zag hoe Petrov de soldaat besprong. Ze vielen allebei in de vuile sneeuw en de modder en er ontstond een grimmige worsteling. Petrov wist in een bovenliggende positie te komen en zijn tegenstander enkele keren een vuistslag te verkopen, maar leek toch zwaarder gewond dan Kassandra had gedacht, want hij bloedde hevig uit zijn zij en liet zich in een houdgreep nemen.

“Geef alles wat je hebt”, droeg Kassandra hem op. Petrov werkte zich grommend uit de omklemming en gaf zijn tegenstander een vinnige kopstoot. Diens neus brak hoorbaar en het bloed spoot eruit. Besmeurd door modder en bloed beukte Petrov nogmaals in op het hoofd van zijn tegenstander. Die gilte het uit, maar wist toch een arm vrij te krijgen. Het lemmet van diens mes glinsterde in het grijze daglicht, voor

het in Petrov's zij werd geramd. Die brulde het uit en leek meteen te verslappen.

“Geef niet op!”, zond Cassandra nog dringender. Gefascineerd door het smerige gevecht was ze nog dichterbij geslopen. Haar hart klokte in haar keel en ze merkte opnieuw bij zichzelf dat ze breeduit grijnsde. Was dit gerechtvaardigde wraak op wat haar was aangedaan? Of was dit meer? Ze drukte de vraag weg en zond een nieuwe opdracht. Petrov deed opnieuw meteen wat hem was opgedragen. Zijn duimen drukten in de oogkassen van zijn tegenstander en opnieuw gilde die hij het uit. Maar hij was kansloos.

“Ga van hem af”, beval Cassandra. Petrov werkte zich moeizaam van zijn tegenstander en liet zich zwaar hijgend op zijn rug vallen. Zijn tegenstander spartelde intussen machteloos in de modder en zwaaide woedend met zijn bebloede mes, maar blind als hij inmiddels was, raakte hij niets.

“Weet dat alles wat je overkomt, je verdiende loon is”, begon Cassandra tegen hem te spreken, “Want je hebt de verkeerde persoon pijn gedaan!” *‘En iets in haar wakker gemaakt, dat niet meer zal doven’*, bedacht ze er nog bij. Grimmig hief ze haar pistool en schoot hem in het kruis. Haar slachtoffer gilde het opnieuw uit van pijn en Cassandra genoot van zijn jammerklachten.

“Jij ook!”, gromde Cassandra en schoot ook Petrov in zijn kruis en ook gilde hij het uit.

En toen ze er genoeg van had, schoot ze nog twee laatste keren; één kogel voor elk was voldoende.

Het was voorbij.

De vlammen begonnen al uit de ramen van de boerderij te slaan, toen Cassandra haar paard wendde en een laatste keer omkeek. Want ze wist dat ze hier nooit meer zou terug komen; de boerderij van de Kabacinski-familie, de plek waar ze vijftien jaar van haar leven volmaakt gelukkig had doorgebracht. Maar dat was een vorig leven en nu was haar nieuwe leven aangebroken. In een veel grimmiger wereld, maar wel eentje waarin ze zich staande zou houden! Nooit meer zou ze laten gebeuren in een kwetsbare positie terecht te komen. Als de wereld er eentje moest zijn van kwelling en pijn, zou ze die toebrengen, niet ontvangen, dat nam ze zich plechtig voor.

Ze schrok op uit haar gedachten doordat ze gesmoorde kreten van pijn en angst opving vanuit de boerderij, waar de vlammen nu al door het dak sloegen. Het was de jonge soldaat die nog steeds was opgesloten in de kelder, ze was hem al bijna vergeten. Ach, het maakte ook niet uit. Hij zou ongetwijfeld een gruwelijke dood sterven en worden verzengd door de vlammen, als hij niet eerst zou stikken in de hete rook. Cassandra merkte bij zichzelf dat zijn lot haar volledig koud liet. Ze wendde haar paard, gaf het de sporen en keek niet meer om.